

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 grudnia 2023 r.

DIH-4.707.31.2023.TN

DECYZJA DIH-4.27.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803), zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 i z 2023 r. poz. 877), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 19 października 2023 r. wniesionego przez Pana Jarosława Kowalskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Sklep Spożywczo-Przemysłowy Jarosław Kowalski ze stałym miejscem wykonywania działalności gospodarczej w Niewieszu od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 3 października 2023 r., znak: KH.8361.105.2023/42DEC/23, nakładającej na ww. przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w kwocie 1500 zł (tysiąc pięćset złotych) za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W dniu 23 października 2023 r. do Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie, zwanego dalej „Śląskim WIIH”, wpłynęło odwołanie z dnia 19 października 2023 r., które zostało wniesione przez Pana Jarosława Kowalskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Sklep Spożywczo-Przemysłowy Jarosław Kowalski od decyzji Śląskiego WIIH z dnia 3 października 2023 r., znak: KH.8361.105.2023/42DEC/23, nakładającej na ww. przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w kwocie 1500 zł za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach.

Decyzja Śląskiego WIIH została doręczona Stronie w dniu 6 października 2023 r. natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 20 października 2023 r. Śląski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.

Strona zaskarżyła w całości decyzję Śląskiego WIIH oraz wniosła zarzut naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, to jest art. 189f § 1, poprzez dokonanie wadliwej oceny przez Organ I Instancji, iż nie doszło do spełnienia przesłanek znikomej wagi naruszenia, a także zaprzestania naruszenia. Skarżący wskazał, że wszelkie naruszenia zostały usunięte w czasie, lub bezpośrednio po kontroli. Skarżący w sposób niezwłoczny dokonał usunięcia uwidocznionych naruszeń, a następnie przedsięwziął środki zaradcze, by takie naruszenia nie miały miejsca w przyszłości. Skarżący wskazał, iż informował Organ I Instancji o przeprowadzonych szkoleniach kadry pracowniczej pismem z dnia 6 września 2023 r. Skarżący przygotował „Zakres obowiązków w zakresie utrzymania właściwej ekspozycji

towarów", z którym został zapoznany cały personel pracowniczy, wszystkich prowadzonych lokali handlowych, tak aby podobne naruszenia nie miały miejsca w przyszłości. Strona wskazała, że w całości pozytywnie przeszła „test” zakupu kontrolnego. Produkty zakupu kontrolnego posiadały właściwe oznaczenia, ceny, a pracownik wydał dokument fiskalny. W sposób skrupulatny i przykładowy współpracował z pracownikami Organu kontrolującego. Strona powołuje się na znikomy charakter naruszeń, ponieważ w kontrolowanym lokalu handlowym znajduje się łącznie ponad 2 000 artykułów, z kolei naruszenia wykazano łącznie w 23 artykułach, co stanowi 0,23% całego asortymentu. Strona dodała, że udział produktów niewłaściwie oznaczonych w całości oferowanego asortymentu jest marginalny, a nadto sam charakter naruszenia, tj. m.in. nieznaczna różnica cenowa, bądź niepełne oznaczenie jednostki miary, nie jest naruszeniem tak rażącym, jak np. oferowanie towaru nieprzydatnego do spożycia. Naruszenia były nadto zupełnie niezamierzone. Oferowane artykuły ulegają ciągłej rotacji z uwagi na stałą ich podaż, termin przydatności a także zbyt i ich dotyka duża niestabilność cenowa (czynniki inflacyjne), która wydatnie wpływa na rynek produktów detalicznych. W związku ze skutkami naruszeń, Skarżący nie odniósłby korzyści, a stratę, jako, że wadliwie oznaczone ceny były wyższe, aniżeli faktycznie towar kosztował a potencjalni klienci płaciliby mniejszą cenę, niżeli na tą na jaką się godzili. Skarżący przytoczył treść art. 189f § 1 KPA oraz wykładnię tego przepisu zawartą w wyroku WSA w Gorzowie Wielkopolskim, sygn. akt11 SA/Go 373/20.

W dniach od 6 do 11 lipca 2023 r. inspektorzy Śląskiego WIIH, działając na podstawie i w zakresie upoważnienia KH-110/23 z dnia 10 lipca 2023 r. po wcześniejszym zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli KH-74-Z/23 z dnia 19 czerwca 2023 r., przeprowadzili kontrolę w należącym do Strony sklepie.

Zakresem prowadzonej kontroli objęto przestrzeganie przez przedsiębiorcę przepisów dotyczących uwidaczniania cen w stosunku do 208 z 2000 artykułów oferowanych do sprzedaży. Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto produkty spożywcze tj.: towary paczkowane, których ilość nominalna jest inna niż 1 l/kg, 100 ml/g, (131 rodzajów towarów), towary paczkowane (65 rodzajów towarów) oraz towary sprzedawane luzem wg masy (12 rodzajów towarów). W toku kontroli stwierdzono:

- a) brak ceny i ceny jednostkowej dla 3 rodzajów towarów wymienionych w pozycji 48-50 załącznika nr 2 do protokołu kontroli tj. słońce prażony, kapusta kiszona, napój Predator - powyższe stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) dalej: „rozporządzenie w sprawie uwidaczniania cen”;
- b) brak cen jednostkowych dla 11 rodzajów towarów wymienionych w pozycji 37-47 załącznika nr 2 do protokołu kontroli tj. piwo Lech, guma do żucia Orbit, paluszki kukurydziane, słońce prażony, ogórki kiszone, groch, pianka marshmallow, cukierki, napój Zbyszko, jajka w opakowaniu - powyższe stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen;
- c) błędnie uwidocznioną cenę jednostkową dla 2 rodzajów towarów wymienionych w pozycji 18 i 30 załącznika nr 2 do protokołu kontroli (naruszenie wskazane w pozycji 18 dotyczyło serka Almette śmietankowego, gdzie cena uwidoczniona cena jednostkowa wynosiła 37 zł, natomiast faktyczna wynosiła 50 zł, natomiast naruszenie wskazane w pozycji 30 dotyczyło Przecieru z ogórków kwaszonych Rolnik, gdzie uwidoczniona cena jednostkowa wynosiła 9,21 zł, natomiast faktyczna wynosiła 9,27 zł) - powyższe stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach;
- d) błędnie wyliczoną cenę jednostkową dla 7 rodzajów towarów - środków spożywczych w stanie stałym, znajdujących się w środku płynnym, wymienionych w pozycji 23-29 załącznika nr 2 do protokołu kontroli:

- ogórki konserwowe (poz.23) – cena jednostkowa uwidoczniona 14, 09 zł, faktyczna 14,00 zł;
- sałatka jarzynowa (poz. 24) – cena jednostkowa uwidoczniona 9,74 zł, faktyczna 17,50 zł;
- sałatka naddunajska (poz. 25) – cena jednostkowa uwidoczniona 15,29 zł, faktyczna 25,16 zł;
- papryka konserwowa (poz. 26) – cena jednostkowa uwidoczniona 13,80 zł, faktyczna 31,36 zł;
- borowik marynowany (poz. 27) – cena jednostkowa uwidoczniona 55,36 zł, faktyczna 129,17 zł;
- sałatka grecka (poz. 28) – cena jednostkowa uwidoczniona 14, 39 zł, faktyczna 17,10 zł;
- pieczarki marynowane (poz. 29) – cena jednostkowa uwidoczniona 20 zł, faktyczna 38,82 zł

powyższe stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W związku z wynikami kontroli Śląski WIIH wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, o czym Stronę zawiadomiono pismem z dnia 1 września 2023 roku. Jednocześnie Strona została poinformowana o przysługującym jej na mocy art. 10 KPA uprawnieniu do czynnego uczestniczenia w postępowaniu administracyjnym, z którego to uprawnienia Strona skorzystała. Pismem z dnia 8 września 2023 r. strona poinformowała, że w sposób staranny podchodzi do kwestii dbałości o asortyment sklepu, jego jakość a także oznaczenie. Naruszenia, które ukazały się w czasie kontroli, w sposób niezwłoczny zostały usunięte, a oznaczenia doprowadzone do stanu zgodnego z przepisami prawa. Jako pracodawca strona zwraca personelowi sklepu szczególną uwagę na kwestię należytej informacji dla klienta a także rzetelnej obsługi. Strona przeprowadza okresowo szkolenia pracownicze we własnym zakresie. Szkolenie personelu daje pozytywny rezultat, jednak z uwagi na rotację personelu z przyczyn trudnego rynku pracownika, część personelu pracowniczego potrzebuje czasu na pełne wykształcenie. Wszelkie kwestie są na bieżąco korygowane i sprawdzane przez kadrę zarządzającą. Strona złożyła deklarację podatkową oraz oświadczenie z dnia 6 września 2023 r., że nie zostały na stronę nałożone sankcje za naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Śląski WIIH decyzją z dnia 3 października 2023 r., znak: KH.8361.105.2023/42DEC/23, nałożył na ww. przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w kwocie 1500 zł za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach. Strona wniosła odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wskazała wyłącznie adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, natomiast nie wskazała adresu do doręczeń wskazanego przez stronę w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Prezes Urzędu pismem z dnia 6 listopada 2023 r. wezwał stronę do wskazania adresu do doręczeń, na który mają być kierowane pisma do strony. Pismem z dnia 16 listopada 2023 r. strona wskazała adres do doręczeń podany w CEIDG.

Prezes Urzędu pismem z dnia 23 listopada 2023 r. zawiadomił stronę o wszczęciu postępowaniu odwoławczego. Strona została poinformowana o przysługującym jej na podstawie art. 10 § 1 KPA prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych

rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 KPA w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów ustawy o informowaniu o cenach w stosunku do 208 rodzajów towarów, w tym nieprawidłowości odnośnie nieprzestrzegania art. 4 ustawy o informowaniu o cenach stwierdzono w stosunku do 23 rodzajów towarów stanowi 11 % rodzajów towarów poddanych kontroli. Powyższa wartość odnosząca się do stwierdzenia nieprawidłowości stanowi o średnim stopniu naruszenia obowiązków i uniemożliwia zastosowanie w stosunku do strony przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Stwierdzone nieprawidłowości zostały udokumentowane w protokole kontroli oraz w załączniku do tego protokołu zawierającego zestawienie tabelaryczne towarów zakwestionowanych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. W swoim wyroku z dnia 15 lipca 2020 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł (sygn. akt VI SA/Wa 2744/19): „Nieuwidacznianie cen i cen jednostkowych narusza prawo konsumenta do informowania, a w konsekwencji uniemożliwia porównanie cen towarów będących w obrocie.”

Ujawnione nieprawidłowości stanowią naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3, § 4 i § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Z kolei § 3 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolicie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za: litr dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości oraz za kilogram dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy, sztukę dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki. Natomiast zgodnie z § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa pakowanego środka spożywczego w stanie stałym znajdującego się w środku płynnym dotyczy masy netto środka spożywczego po odsączeniu, oznaczonej na opakowaniu jednostkowym, jeżeli płyn ten lub mieszanka płynów stanowi jedynie dodatek do podstawowego składu tego środka spożywczego.

Cena jednostkowa towaru w świetle definicji zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach. Uwidocznieniem jest ujawnienie informacji wymaganych ustawą w taki sposób, aby były one czytelne, widoczne, łatwo i bezpośrednio dostępne dla nabywców i aby przeciętny konsument mógł się samodzielnie zaznajomić z danymi na temat ceny i ceny jednostkowej.

Uwidocznienie ceny jednostkowej produktu jest ustawowym obowiązkiem sprzedawcy, z którego są zwolnione wyłącznie produkty wskazane wprost w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W swoim wyroku z dnia 15 października 2021 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wskazał (sygn. akt V SA/Wa 2321/21): „Ceny jednostkowe umożliwiają konsumentom dokonanie porównania cen między produktami tego samego rodzaju, w różnej wielkości opakowaniach, a tym samym pozwalają im dokonać świadomego i najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru. Dodać do tego jedynie można, że cena i cena jednostkowa stanowią podstawowe kryterium informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych.”

W toku kontroli stwierdzono brak ceny i ceny jednostkowej dla 3 rodzajów towarów, brak cen jednostkowych dla 11 rodzajów towarów, błędnie uwidocznioną cenę jednostkową dla 2 rodzajów towarów, błędnie wyliczoną cenę jednostkową dla 7 rodzajów towarów - środków spożywczych w stanie stałym, znajdujących się w środku płynnym.

Odnosnie błędnie uwidocznionej ceny jednostkowej dla 2 rodzajów towarów, to naruszenie wskazane w pozycji 18 załącznika do protokołu kontroli dotyczyło serka Almette śmietankowego, gdzie uwidoczniona cena jednostkowa wynosiła 37 zł, natomiast faktyczna wynosiła 50 zł. Naruszenie wskazane w pozycji 30 załącznika do protokołu kontroli dotyczyło Przecieru z ogórków kwaszonych Rolnik, gdzie uwidoczniona cena jednostkowa wynosiła 9,21 zł, natomiast faktyczna 9,27 zł.

Strona w swoim odwołaniu powoływała się na charakter naruszenia, który nie jest naruszeniem rażącym z uwagi na nieznaczną różnicę cenową. Prezes Urzędu informuje, że oprócz nieprawidłowego uwidocznienia ceny jednostkowej Przecieru z ogórków kwaszonych Rolnik (różnica 6 gr) i nieprawidłowego przeliczenia ceny jednostkowej z uwzględnieniem odcieku (zalewy) poprzez jej zawyżenie o 9 gr (ogórki konserwowe) nie stwierdził nieznaczonej różnicy cenowej. Wręcz przeciwnie ta różnica cenowa w stosunku do pozostałych towarów była znaczna, co wyklucza możliwość zakwalifikowania tego naruszenia jako znikomego.

Odnosnie błędnie wyliczonej ceny jednostkowej dla 7 rodzajów towarów - środków spożywczych w stanie stałym, znajdujących się w środku płynnym, to ma w tym przypadku zastosowanie § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W świetle § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa pakowanego środka spożywczego w stanie stałym znajdującego się w środku płynnym dotyczy masy netto środka spożywczego po odsączeniu, oznaczonej na opakowaniu jednostkowym, jeżeli płyn ten lub mieszanka płynów stanowi jedynie dodatek do podstawowego składu tego środka spożywczego. Stosownie do § 2 pkt 6 tego rozporządzenia, przez masę netto po odsączeniu - należy rozumieć masę środka spożywczego w stanie stałym umieszczonego w środku płynnym.

W stosunku do 7 rodzajów towarów Strona podała ceny jednostkowe odnosząc się do wagi produktu wraz z odciekiem. Strona w przypadku pakowanych środków spożywczych w stanie stałym znajdujących się w środku płynnym była obowiązana do podania ceny jednostkowej przeliczonej na wagę produktu w stanie stałym po dokonaniu odcieku. Zalewa nie jest produktem stałym, o którym mowa w § 6 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen i jest jedynie dodatkiem do podstawowego składu tych produktów. Strona przeliczając cenę jednostkową z uwzględnieniem odcieku (zalewy) w stosunku do 1 rodzaju towaru zaniżyła minimalnie cenę jednostkową (ogórki konserwowe (poz.23) – cena jednostkowa uwidoczniona 14,09 zł, faktyczna 14,00 zł). Natomiast w przypadku aż 6 rodzajów towarów strona w sposób znaczny zawyżyła cenę jednostkową:

- sałatka jarzynowa (poz. 24) – cena jednostkowa uwidoczniona 9,74 zł, faktyczna 17,50 zł;
- sałatka naddunajska (poz. 25) – cena jednostkowa uwidoczniona 15,29 zł, faktyczna 25,16 zł;
- papryka konserwowa (poz. 26) – cena jednostkowa uwidoczniona 13,80 zł, faktyczna 31,36 zł;
- borowik marynowany (poz. 27) – cena jednostkowa uwidoczniona 55,36 zł, faktyczna 129,17 zł;

- sałatka grecka (poz. 28) – cena jednostkowa uwidoczniona 14, 39 zł, faktyczna 17,10 zł;
- pieczarki marynowane (poz. 29) – cena jednostkowa uwidoczniona 20 zł, faktyczna 38,82 zł.

W przypadku papryki konserwowej - strona zawyżyła cenę jednostkową o 17,56 zł, borowika marynowanego strona zawyżyła cenę jednostkową aż o 73,81 zł, w przypadku pieczarek marynowanych strona zawyżyła cenę jednostkową o 18,80 zł. Grzyby i warzywa marynowane podlegają odsączeniu z zalewy przy ustalaniu ceny jednostkowej. Odnośnie sałatki jarzynowej zawyżono cenę jednostkową o 7,76 zł, sałatki naddunajskiej o 9,87 zł, sałatki greckiej o 2,71 zł. Zawyżenie ceny jednostkowej aż o 73,81 zł ewidentnie wprowadza w błąd konsumentów. Jest to istotne, ponieważ opakowania powinny posiadać deklaracje co do masy netto produktu (np. grzybów) po odcieku. Funkcją ceny jednostkowej jest podanie ceny jednostkowej odnoszącej się do masy produktu bez zalewy po to, żeby konsument mógł porównać między sobą takie same produkty ale różniące się między sobą masą, producentem itp. i wybrać najbardziej odpowiadający jego preferencjom cenowym. Należy zaznaczyć, że cena jednostkowa umożliwia kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych nie tylko w kontrolowanej placówce, ale również w ofercie innych przedsiębiorców posiadających taki produkt, a ich nieprawidłowe wyliczenie utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie jednostkowej. Organ drugiej instancji, stwierdza, że naruszenie nałożonych na przedsiębiorcę obowiązków w sposób bezpośredni godziło w interesy konsumentów i ograniczało dostęp do ważnej dla nich informacji o cenie jednostkowej wyrobów, zagwarantowanej obowiązującymi przepisami. Mając na uwadze powyższe, nie można uznać wagi naruszenia za znikomą.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Przepis ten nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną, choćby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostałyby wyeliminowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał ww. obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, sygn. akt V SA/Wa 683/22).

W przedmiotowym przypadku zastosowano w stosunku do strony art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach a nie art. 6 ust. 2, gdzie górny próg wymiaru kary wynosi 40 000 zł. Tym samym kara pieniężna w wysokości 1500 zł stanowi zaledwie 7,5 % górnego progu wymiaru kary (20 000 zł) i nie ma charakteru ekscesywnego.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów

prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.2), zwane dalej „rozporządzeniem 2017/2394/UE”

Oceniając stopień naruszenia obowiązków, należy wskazać, że jest on wyższy niż znikomy, ponieważ brak cen i cen jednostkowych a także błędnie wyliczone ceny jednostkowe naruszyło prawa konsumentów do rzetelnej i prawdziwej informacji o cenach, a także stanowią zagrożenie dla interesów majątkowych konsumentów. Czas trwania naruszenia określono na co najmniej dzień ujawnienia nieprawidłowości w momencie przeprowadzonej kontroli. Na uwagę zasługuje fakt, że przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą od 2004 r. i jako profesjonalista powinien znać przepisy, które tę działalność regulują.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy Prezes Urzędu uwzględnił fakt, że Strona naruszyła obowiązki, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach po raz pierwszy oraz podjęła działania naprawcze, rozpoczynając uzupełnianie brakujących i błędnych oznaczeń cenowych już w toku kontroli.

W odwołaniu strona przedstawiła swoje stanowisko, że nie odniosłaby korzyści, a stratę, jako, że wadliwie oznaczone ceny były wyższe, aniżeli faktycznie towar kosztował a potencjalni klienci płaciliby mniejszą cenę, niżeli na tą na jaką się godzili. Prezes Urzędu informuje, że stwierdzony brak cen i cen jednostkowych w stosunku do partii towarów opisanych powyżej stanowi naruszenie obowiązku informacyjnego o charakterze faktycznym. Brak cen i cen jednostkowych uniemożliwia zapoznanie się z ceną i ceną jednostkową przez konsumentów oraz porównanie tych cen z powodu ich faktycznego braku. Natomiast kwestia niewłaściwego wyliczenia ceny jednostkowej pakowanych środków spożywczych w stanie stałym znajdujących się w środku płynnym, omówiona powyżej, również ma wpływ na naruszenie obowiązku informacyjnego względem konsumentów, ponieważ podawanie informacje są nieprawdziwe, wprowadzają konsumentów w błąd co do faktycznej ceny produktów.

Oceniając przesłankę wielkości obrotów i przychodu przedsiębiorcy, Prezes Urzędu uwzględnił nadesłaną przez stronę deklarację podatkową za rok 2022, która potwierdza, że udział strony w obrocie rynkowym jest większy niż marginalny i kara pieniężna w wysokości 1500 zł nie jest dotkliwa dla przedsiębiorcy.

Oceniając przesłankę uwzględnienia sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych w myśl rozporządzenia 2017/2394/UE to organy przyjęły na podstawie pisemnego oświadczenia strony, że nie były na stronę nałożone sankcje za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Ze względu na stopień naruszonych obowiązków, dotychczasową działalność oraz przychód Strony, karę w kwocie 1500 zł należy uznać za adekwatną do skali przewinienia.

Ponadto wskazać należy, że kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez ustawodawcę unijnego, który w art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L 80 z 18.03.1998 r. s. 27), zwanej „dyrektywą 98/6/WE”. Postanowienie to nakazuje, że kara musi być skuteczna, proporcjonalna i odstraszaająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstraszaająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, powinna być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych, jak również kara powinna być możliwie

najmniej uciążliwa. Kara pieniężna powinna również pełnić funkcję prewencji ogólnej i szczególnej. Postanowienia ww. dyrektywy stosowane są przez organ pomocniczo.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zasadne jest nałożenie na stronę administracyjnej kary pieniężnej 1500 zł za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach.

Odnosząc się do zarzutów strony, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Strona powołuje się na znikomy charakter naruszeń, ponieważ w kontrolowanym lokalu handlowym znajduje się łącznie ponad 2 000 artykułów, z kolei naruszenia wykazano w łącznie 23 artykułach, co stanowi 0,23% całego asortymentu. Strona dodała, że udział produktów niewłaściwie oznaczonych w całości oferowanego asortymentu jest marginalny.

Prezes Urzędu wskazuje, że danymi wiarygodnymi i rzetelnymi stanowiącymi podstawę referencyjną jest ilość skontrolowanych towarów, a nie wielkość asortymentu.

Stwierdzenie nieprawidłowości odnośnie nieprzestrzegania art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w stosunku do 23 rodzajów towarów stanowi 11 % rodzajów towarów poddanych kontroli. Powyższa wartość odnosząca się do stwierdzenia nieprawidłowości stanowi o średnim stopniu naruszenia obowiązków i uniemożliwia zastosowanie w stosunku do strony przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA. Wartość podawana przez stronę - ilość towarów 0,23% w stosunku do całego asortymentu nie ma swojego uzasadnienia faktycznego ani prawnego.

Należy zwrócić uwagę, że w dyrektywach wymiaru kary (art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach) nie ma żadnego odniesienia do wielkości asortymentu, a przedmiotem kontroli nie jest badanie wielkości asortymentu. Inspektorzy kontrolują te towary, które są oferowane do sprzedaży konsumentom w dniu kontroli. Tym samym wielkość asortymentu nie stanowi okoliczności łagodzącej przy ustalaniu wymiaru kary czy przy ocenie przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa.

Powyższe stanowisko organu jest zgodne z orzecznictwem sądów administracyjnych. W swoim wyroku sygn. akt V SA/Wa 683/22 z 30 marca 2023 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie orzekł: „Odnosząc się do argumentacji skarżącej, że organ winien uwzględnić cały asortyment sprzedawany na kontrolowanej stacji przy ustalaniu stopnia naruszenia, Sąd wskazuje, że danymi wiarygodnymi i rzetelnymi stanowiącymi podstawę referencyjną do ustalenia stopnia naruszenia jest ilość skontrolowanych towarów, a nie wielkość asortymentu. Z przepisów prawa nie wynika bowiem obowiązek porównywania ilości stwierdzonych nieprawidłowości podczas kontroli do wielkości asortymentu.”

Strona wniosła zarzut naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, art. 189f § 1, poprzez dokonanie wadliwej oceny przez Organ I Instancji, iż nie doszło do spełnienia przesłanek znikomej wagi naruszenia, a także zaprzestania naruszenia. Skarżący wskazał, że wszelkie naruszenia zostały usunięte w czasie, lub bezpośrednio po kontroli.

Zaskarżona decyzja zawiera odniesienie do przepisu art. 189f § 1 pkt 1-2 oraz § 2 i 3 KPA. Rozpatrzenie przesłanek określonych w tym przepisie art. 189f § 1 pkt 1-2 ma charakter obligatoryjny, i organ I instancji się z tego obowiązku wywiązał. Natomiast charakter fakultatywny ma przepis art. 189f § 2 i 3 KPA.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 KPA: „Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa (...).”

W stosunku do strony nie została wydana decyzja o odstąpieniu od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, ponieważ organ nie uwzględnił znikomej wagi naruszenia prawa. Decyzja I instancji zawiera analizę przesłanki wagi naruszenia prawa, której nie oceniono jako znikomej.

Aby można było zastosować odstąpienie od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA jednocześnie powinny być spełnione dwie przesłanki: znikoma waga naruszenia prawa jak i zaprzestanie przez stronę naruszania prawa. Pierwsza przesłanka określona w art. 189f §

1 pkt 1 KPA odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa. Ustawodawca jako pierwszą przesłankę wskazał znikomą wagę naruszenia prawa ale poprzez spójnik „a” wzmocnił ją następną przesłanką odnoszącą się do zaprzestania naruszenia prawa, co należy rozumieć w ten sposób, że przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa ma zastosowanie o ile strona zaprzestanie naruszenia prawa. Powyższe oznacza, że obydwie przesłanki są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też art. 189f § 1 pkt 1 KPA należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszenia prawa. Tym samym zaistnienie jednej przesłanki np. zaprzestania naruszenia prawa nie jest wystarczające do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu społecznego, czyli interesu konsumentów.

Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy". W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego. Chodzi tu o realizację w odniesieniu do sankcji administracyjnej funkcji ochronnej polegającej na ochronie wartości realizowanych przez normy prawa administracyjnego oraz funkcji pomiaru wagi chronionego dobra mierzonych stopniem dolegliwości sankcji administracyjnej w relacji do społecznej wagi chronionych wartości. (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 września 2022 r., sygn. akt II GSK 744/19).

Odnosząc się od chronionych wartości i dóbr, to zostały one określone w ustawie o informowaniu o cenach w powiązaniu z motywami (1), (2) i (6) dyrektywy 98/6/WE.

Na gruncie niniejszej sprawy należy wskazać, że waga naruszenia prawa nie może zostać uznana za znikomą, ponieważ strona nie realizuje celów, które precyzyjnie zostały określone w dyrektywie 98/6/WE

Motyw (1) dyrektywy 98/6/WE stanowi: „Przejrzyste funkcjonowanie rynku oraz prawidłowa informacja przyczyniają się do poprawy ochrony konsumenta oraz zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami.”

Motyw (2) dyrektywy 98/6/WE stanowi: „Konsumentom należy zapewnić wysoki poziom ochrony. Wspólnota powinna wnieść w ten poziom wkład, prowadząc szczególne działania wspierające i uzupełniające politykę prowadzoną przez Państwa Członkowskie dotyczącą dokładnego, przejrzystego i jednoznacznego informowania konsumentów o cenach oferowanych im produktów.”

Motyw (6) dyrektywy 98/6/WE stanowi: „Obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań.”

Odnosząc się do stwierdzonych na gruncie niniejszej sprawy naruszeń, to należy wskazać, że strona naruszyła zasady przejrzystego funkcjonowania rynku, ponieważ na stronie ciążył obowiązek uwidaczniania cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen. Nieuwidacznianie cen i cen jednostkowych w sposób wymagany prawem, narusza zasady określone w motywie (1) dyrektywy 98/6/WE i ma negatywny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie rynku, skutkuje podawaniem nieprawidłowych informacji konsumentom, nie poprawia poziomu ochrony konsumentów

a także ma negatywny wpływ na tworzenie zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami. Jak wynika z motywu (2) dyrektywy 98/6/WE stwierdzone naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach i aktu wykonawczego do niej obniża poziom ochrony konsumentów, który powinien być wysoki i temu celowi służy przeprowadzona kontrola przedsiębiorcy. W ocenie organu, waga naruszenia prawa nie była znikoma bo nieprawidłowości stwierdzono aż w stosunku do 11 % towarów poddanych kontroli. Tym samym nie została spełniona przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w swoim wyroku z dnia 2 lutego 2023 r., III SA/Gd 496/22 orzekł: „Za naruszenie nieistotne uznaje się w szczególności naruszenie przepisów prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Nieistotne naruszenie prawa wypełnia warunek odstąpienia od nałożenia kary, w takim przypadku należy bowiem uznać, że waga naruszenia prawa jest znikoma. Przy określeniu, jakie okoliczności należy brać pod uwagę przy ocenie wagi naruszenia prawa, pomocna jest także treść art. 189d pkt 1 KPA. W art. 189d pkt 1 KPA ustawodawca wskazał, że wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę: wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia. W piśmiennictwie przyjmuje się na tle tego unormowania, że uwzględniając dyrektywę wagi naruszenia prawa, organ administracji publicznej powinien ocenić wagę (znaczenie, ciężar gatunkowy) naruszonego zakazu oraz wagę naruszenia zakazu. W świetle art. 189f § 1 pkt 1 KPA, stwierdzenie przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa, uzasadniającej odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, wymaga przeprowadzenia swego rodzaju testu proporcjonalności, tj. wyważenia hierarchii dóbr (wartości) chronionych przez prawo na tle konkretnego stanu faktycznego. Istotne znaczenie dla oceny wagi naruszenia prawa, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 KPA, mają chronione prawem wartości i dobra, w odniesieniu do których rozważana jest skala ich naruszenia. Przy ocenie wystąpienia przesłanki znikomej wagi naruszenia (art. 189f § 1 pkt 1 KPA) należy brać pod uwagę całokształt okoliczności danego przypadku, zarówno o charakterze przedmiotowym (np. skala naruszeń, skutki tych naruszeń) jak i podmiotowym (np. czy mamy do czynienia z czynem zawinionym, a jeżeli tak, to z jaką formą winy), przy czym decydujące znaczenie należy przyznać skutkom naruszenia dla dóbr chronionych przez daną dziedzinę prawa administracyjnego.”

Przedsiębiorca nie dołożył należytej staranności w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych określonych ww. ustawą. Tym samym nie zaistniała przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa.

Ocena przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa należy do organu i jest to kompetencja organu a nie strony czy sądu. Przeświadczenie strony o zaistnieniu przesłanek uprawniających do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 KPA jest jedynie stanowiskiem strony a rozstrzygnięcie należy do organu. Na uwagę zasługuje fakt, że instytucja ta nie ma charakteru wnioskowego, w związku z tym nie ma charakteru uznaniowego, a rozpatrzenie w decyzji ww. przesłanek ma charakter wiążący.

„Przesłanka "znikomości" uchybienia nie może być rozstrzygnięta przez Sąd I instancji, bowiem ocena ta należy do organu. To organ powinien ocenić, czy w sprawie zaszyły przesłanki do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.” (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 czerwca 2023 r., III OSK 2411/21).

Fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. W związku z powyższym, zaistnienie przesłanki zaprzestania naruszania prawa, co zostało przyjęte przez organ I instancji i nie jest sporne w niniejszym postępowaniu, nie powoduje obligatoryjnego obowiązku zastosowania instytucji odstąpienia od nałożenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że nie zaistniała podstawa do zastosowania w niniejszym przypadku instytucji odstąpienia od wymierzenia kary w myśl art. 189f § 1 pkt 1 KPA.

Podobnie w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 KPA z uwagi na fakt, że za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie nie jest uprawniony organ inny niż właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, co wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Przepis art. 189f § 1 pkt 2 KPA nie ma w tym przypadku zastosowania, ponieważ inny organ nie nakładał na przedsiębiorcę na terenie podlegającym kognicji Śląskiego WIIH kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 KPA gdzie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 KPA organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Strona nie realizowała obowiązku informacyjnego w związku z zawarciem umowy z konsumentami, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Należy wskazać, że art. 189f § 2 KPA nie rodzi obowiązku obligatoryjnego do jego zastosowania przez organy. Świadczy o tym zwrot „organ może”. Przepis ten ma charakter fakultatywny i jest ograniczony przesłanką „jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.” To organ dokonuje oceny, czy wydanie postanowienia wyznaczającego stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa Urzędu, realizacja obowiązku informacyjnego, który ma charakter przedumowny nie może być dokonana po zawarciu umów z konsumentami. Powyższy przepis nie ma zastosowania w stosunku do naruszenia obowiązków informacyjnych ponieważ późniejsze powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa nie pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Przede wszystkim nie jest możliwe ustalenie kręgu podmiotów czyli konsumentów płacących gotówką czy pobierających paragony. Realizacja obowiązku informacyjnego po dokonaniu zakupu przez konsumentów jest nieskuteczna. Tym samym powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, nie pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W swoim wyroku z dnia 15 marca 2023 r., II GSK 1408/19 Naczelny Sąd Administracyjny orzekł: „Postanowienie, o którym mowa w art. 189f § 2 KPA ma charakter fakultatywny i może zostać wydane tylko w przypadku, gdy pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby zostać nałożona kara pieniężna.”

Kara pieniężna za naruszenie obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach pełni funkcję represyjną i prewencyjną. Jej wymierzenie ma wywoływać motywację do zachowań zgodnych z prawem i przeciwdziałać zachowaniom

niepożądanym. Dlatego też nie jest możliwe zastosowanie art. 189f § 2 KPA, ponieważ celem jest prewencja ogólna i szczególna.

Celem sankcji administracyjnych jest dyscyplinowanie adresatów norm prawnych zagrożonych sankcją do przestrzegania obowiązującego prawa. Dla osiągnięcia skuteczności sankcje te muszą powodować dolegliwość, ale jednocześnie muszą być współmierne w stosunku do rodzaju naruszenia i nieuchronne (por. wyroki NSA z 14 stycznia 2020 r., sygn. akt II GSK 471/19 oraz z 29 czerwca 2021r., sygn. akt II GSK 1339/18, z 19 stycznia 2023 r. sygn. akt II GSK 884/19). Kara pieniężna w wysokości 1500 zł nie jest nadmiernie dolegliwa dla przedsiębiorcy.

Dobrowolne usunięcie naruszeń nie wiąże się ze zrealizowaniem celów, którym służy kara pieniężna w myśl zarzutu strony. Usunięcie naruszeń nie eliminuje stwierdzenia naruszenia. Gdyby przyjąć taki sposób rozumowania, który prezentuje strona, to każdy przedsiębiorca naruszałby prawo, a w momencie kontroli usuwałby naruszenie i nie ponosiłby za to żadnej odpowiedzialności. Prewencja ogólna i szczególna ma doprowadzić do zaniechania przez przedsiębiorców działań polegających na naruszaniu prawa w przyszłości.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez Organ drugiej instancji oceny, że decyzja Organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez Organ drugiej instancji.

Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez Organ pierwszej instancji oraz uznał, że Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach zasadnie nałożył decyzją z dnia 3 października 2023 r., znak: KH.8361.105.2023/42DEC/23 na ww. przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w kwocie 1500 zł (tysiąc pięćset złotych) za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach.

Tym samym, decyzja Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 3 października 2023 r., znak: KH.8361.105.2023/42DEC/23 powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

